

Ναρ. 133: ἀπόφερ' ἐς κόρακας ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 1221: οὐκ ἐς κόρακας ἐρρήσεται; αὐτόθι 500: ἔρρ' ἐς κόρακας Φερεξρ. ἐν «Κοριαντοῖς» 4: πλείτω ἐς κόρακας Εὐπολ. (1) ἐν Κωμ. Ἀποστ. 2. σ. 577: οὐκ ἐς κόρακας ἀπορφερέει; Ἀριστοφ. Νερ. 789: ἐς κόρακας οὐχί σέεται ὁ αὐτ. ἐν Σρ. 51: ἔξελασθῆναι τινὰ ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας ὁ αὐτ. ἐν Νερ. 123: ἐς κόρακας ἔρρειν ἐκ τῆς Ἀττικῆς Ἄλεξ. ἐν Ἰππέτ. 1. 4. (Αἱ φράσεις αὗται ἐγένοντο οὐχὶ ἐκ τῆς συνθέσεως τοῦ νὰ καταλείπωνται τὰ πτώματα τῶν κατοικῶν ἐπὶ τοῦ ἰκρίωματος, ἀλλ' ἄπλω; ἐκ τοῦ ὅτι κατελείποντο ἄταρα, ὅπερ ἐνομήθητο μάλιστα ἀτιμία παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν, πρβλ. Ἰλ. Δ. 4, κτλ.).— Ἡ φωνὴ τοῦ κόρακος ἐδείκνυε κακοκαιρίαν κατὰ τοὺς ἀρχαίους, «κόραξ ἐπιτρόχος φθειγόμενος καὶ κρούων τὰς πτέρυγας.. ὅτι χειμῶν ἔσται κατέγων», Ἀριστ. παρὰ τὸν Αἰλ. π. Ζ. 7, 7, Θεόφρ. π. Σημ. 1. 16, Πλούτ. 2. 129Α.— λευκός κ., παροιμ. ἐπὶ ἀνηκούστου πράγματος, Ἀνθ. Π. 11. 417, Ἀθῆν. 359Ε: ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀριστοφ. μνημονεῖ λευκοὺς κόρακας, π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 12, 1. 2) ἐνυθρον πτηνὸν μέγα ὡς ὁ πελαργός, ἀλλὰ μετὰ βραχυτέρων ποδῶν, Ἀριστ. π. Ζ. Ἰστ. 8. 3, 15: πῖθ· ὁ pelesanus Graculus ἢ pel. carbo (ἀν καὶ ὁ Ἀριστ. ἐνόμιζεν ὅτι ἐκτίθει τὴν φωλεάν του ἐπὶ δένδρων). 3) ὁ ἀστερισμὸς κόραξ, corvus, Ἄδρατ. 448. II) πᾶν πρᾶγμα ἀγκιστροειδές ἢ δέξυ ὡς τὸ ῥάμφορ τοῦ κόρακος, πρβλ. κορώνη II, 4) μηχανήματα, δι' οὐ συνηράζοντο τὰ πλοῖα, περιγαζόμενον διὰ μακρῶν ὑπὸ Πολουβ. 1. 22, πρβλ. Μοσχίωνα παρ' Ἀθῆν. 208D: ἐν χρήσει κατὰ τὰς πολιορκίας, Διόδ. 17. 44. 2) ἀγκιστροειδὲς ῥόπτρον ἢ λύκος θύρας, ὡς τὸ κορώνη, Ποσειδ. π. ἐν Γαλιᾷ· 1, Ἀνθ. Π. 11. 203. 3) βασιαντιστῆριόν τι ὄργανον, ὡς ὁ κύφων, Λουκ. Νευμου. 11. 4) τὸ ῥάμφορ ἀλέκτορος, Ἡσύχ.

III) εἶδος ἰγθύος (πρβλ. κορακίνος), Διφίλ. Σίφν. παρ' Ἀθῆν. 356Α. (Πρβλ. κορ-άνη) Λατ. cor-vus, cor-nix· Σλαβ. (Πολων.) kruk· Ἀρχ. Σκαδινάου. hra-fn· Ἀγγλο-Σαξον. hka-fn, Ἀρχ. Γερμ. hru-oh, hva-ban (κόραξ). Τὴν ρίζαν δυνάμεθα νὰ ἀνεύρωμεν ἐν ταῖς ὀνομασι. λέξεσι κράξω, κρώξω, Ἀγγλ. croak, κτλ.— Ἡ αὐτὴ ρίζα συγγενικῶς ἀναφαίνεται ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ κυρτοῦ, πρβλ. κορώνη II, κορ-ωνίς, κορ-ωνός. Λατ. cur-vus, κτλ.)

κοραξίς, ἡ, ὄν, μέλας ὡς κόραξ, Στράβ. 578, Ψευδο-Πλούτ. 2. 1157Α.

Κοραξίος, ὁ, φυλὴ Ἰσχυθική, Ἐκαταί. παρὰ Στεφ. τῷ Βυζ., Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 13, ἐν τῷ ἐνίκ., Φοινῆς παρ' Ἀθῆν. 530F— ἐντεῦθεν Σκυθιστὶ ὁ Ὀρίστης καὶ ἡ Πυθιάς ἐκαλοῦντο Κόραξιοί (κοῖτες Κόρακοί), δηλ. φίλιοι δαίμονες, Λουκ. Τόραρ. 7— ἐπιθ. Κιοραξικός, ἡ, ὄν, Ἰππώναξ 3.

κορασίονον, τό, = τῷ ἐπομ., Ἄρρ. Ἐπίκτ. 1. 18, 22, κτλ.

κορασίον, τό, ὑποκορ. τὸ κόρη, ὡς καὶ νῦν, μικρὰ κόρη, παρ-όθεν, «κορίτσι», λέξις μεταγενεστέρ., Φιλ. π. 12, ἐν Ἀθῆν. 12, Ἀνθ. Π. 9. 39, Ἐπιγρ. Βουττ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1608Γ, Ἐδδ., Καιν. Διαθ., κτλ.: πρβλ. Στλζ Μακ. Διάλ. σ. 42 κτλ., Λοβίε, ἐκ Φρίνιχ. 74. [α, Ἀνθ. ἐνθ' ἄνωτ.]

κορασίωδες, ες, (εἶδος) ὁμοίος πρὸς κορασίον ἢ ἀριμῶδες ἐς κορασίον, Πλούτ. 2. 528Α, κτλ.

κοραστῶν, ἄγαν προσλιπαρῶ, Ἡσύχ., ὅστις ἔχει καὶ κορα-κεῖομα, πρβλ. Σουίδ.

κόραυνα, ἡ, βαρβαρισμὸς ἀπὸ τοῦ κόρη, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1678.

κόραφος, ὁ, ὄνομα πτηνοῦ, «ποῖος ἄερας» Ἡσύχ.

κορβάν (ἀκίτι), ἡ, Ἑβραϊκὴ λέξις, ὄνομα ἢ ἀφίρωμα ἢ προσφορά πρὸς λατρείαν τοῦ Θεοῦ, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. Γ', 11— ἐντεῦθεν κορ-βανᾶς, ὁ, τὸ ταμίειον τοῦ ναοῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κς', 6, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 9, 4.

κορδακίζω: μέλλ. -ίσω, τὸν κόρδακα ὀρχοῦμαι, Πολυδ. Γ', 123, Α. Β. 101, κτλ.: ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ρήτορες (Walz) 1. 570.

κορδακικός, ἡ, ὄν, ὁμοίος πρὸς τὴν ὀρχητικὴν κόρδακα: ὅθεν ἐπὶ μετροῦ ἤχου, τρέχων, ῥέων, ῥυθμὸς κ., ἐπὶ τροχαϊκῶν μέτρων, Ἀριστ. Ρητ. 3. 8, 4 πρβλ. Κικ. Οἱατ. 57. 193, Κύνθ. 9. 4. 88.

κορδακισμός, ὁ, τὸ ὀρχεῖσθαι τὸν κόρδακα, χορὸς ἀκόλαστος, Δημ. 23. 13, Νικητῶν ἐν Ἀθῆν. 5· παρ' Ἡσύχ., κορδακισμα, τὸ κορδακιστής, οὐδ', ὁ, πιδαν. γραφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκ.) 2264 ο.

κόρδαξ, -ᾶκος, ὁ, ὀρχησις τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, κόρδακα ἔλκω, «σέρνω» ἤτοι σέρω τὸν χορὸν, χορεύω τὸν κόρδακα, Ἀριστοφ. Νερ. 540, πρβλ. 555: ὀρχεῖσθαι Θεοφρ. Χαρακτ. 6. 1· ἔσχετιζοτο δὲ μετὰ τῆς λατρείας τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Σικυλίῳ, Πaus. 6. 22, 1 (ἐνθα ὁμοῦ τὸ κείμενον φαίνεται ἐφθαρμένον). Αἱ κινήσεις αὐτοῦ ἦσαν ἀπρεπεῖς καὶ ἀνοίκειαι, καὶ τὸ νὰ χορεύῃ τὴν αὐτὴν ἐκ τὸς τῆς σπυγῆς ἐθεωρεῖτο σημεῖον μῆθης ἢ παντελοῦς ἀναισχυτησίας, Δημ. 23. 13, Θεόφρ. ἐνθ' ἄνωτ., Ἀθῆν. 631D, πρβλ. Ἐρμηνεῦτ. εἰς Ἀριστοφ. ἐνθ' ἄνωτ. Ἄλλ' ἐν Ἀμοργῷ ἐφθάρωμεν κόρδακα εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκ.) 2264 ο καὶ ὁ Παντοκράτης ὁμιλεῖ περὶ ἐπιγυμνῶν κόρδακος εἰς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος Κορδάκος ἐν Ἠλιάδ. 6. 22, 1— ὡστε φαίνεται ὅτι ἡ λέξις δὲν εἶχε πανταχοῦ κακὴν σημασίαν

κορδίνημα, διὰφ. γραφ. ἀντὶ σκορδίνημα, ὁ πη.
κορδύβαλλῶδες πέδον, τό, Λουκ. Τραγωποδ. 223, λέγεται ὅτι κείται ἀντὶ τοῦ κορδύβαλλῶδες (κορδύλη, βάλλω), ἔδαρος κτυπητόν, «σ-ρωτόν».

κορδύλη [ῦ], ἡ, κορύνη, ῥέπαλον, Ἡσύχ.— ὡσαύτως, ὁμοίον τῷ τύλλῳ, ὀδῶμα, ὄγκωμα, Λατ. tulle, tumor, Σιμωνίδ. Ἰαμβ. 10, Ἐτυμολ. Μέγ. 310. 50. II) κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, κερα-λόδεσμος, ἐν τῇ Κυπριακῇ διαλέκτῳ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νερ. 10, Ἐτυμολ. Μέγ. ἐνθ' ἄνωτ.— ὅθεν ἐγκορδύλημένος παρ' Ἀρι-στοφ. ἐνθ' ἄνωτ.

III = ακορδύλη, Στράβ. 549, Διφίλ. Σίφν. παρ' Ἀθῆν. 120F κορδύλις Νουμῆν. παρ' Ἀθῆν. 306C.

κορδύλος, ὁ, = σκορδύλος, πιδαν. μικρὰ ἀμφίβοια σαύρα, Trigon palustris, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 2, 10, π. Ζ. Μορ. 4. 13, 7, κτλ.: κούρυλος Νουμῆν. παρ' Ἀθῆν. 306C.

κορεία, ἡ, (κορέω) τὸ σάινειν, καθάρειν, θεραπεῖα, Ἡσύχ.

κορεία, ἡ, (κορεύομαι) παρθένα, Λατ. virginitas, Ἀνθ. Π. 5. 217, 294.

κόρειος, α, ὄν, (κὸρη) ἀνήκων εἰς κὸρη, τὸ κόρειον = κό-ρευμα, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἄλλ. 178. II) Κόρεια (ἐξυπακ. Ἰερά), τὰ, θυσία τῇ Κόρῃ (Περσεφόνη) τελομένη, Πλούτ. Διων 56, Ἡσύχ.

2) Κόρειον, τό, ὁ ναὸς αὐτῆς, Συλλ. Ἐπιγρ. 5430.

κορύνωμαι. μόνον παρὰ Θεμιστοῦ ὡσαύτως κορέω Νικ. Ἀλε-ξ. 195: κορέσκω αὐτόθι 225, 360, 415: μέλλ. κορέσω Ἡρόδ. 1. 212: Ἐπικ. κορέεις Ἰδ. Ν. 831: κορέει Ο. 379, Ρ. 241: ἀορ. ἐκόρεσα Ἰλ., Ἀττ.: ποιητ. κόρεσσα Θεόφρ., Ἀνθ.— Μέτρ., κο-ρύννυμαι Ὀρρ., εὐκτ. κορέιστο Νικ. Ἀλεξ. 263: μέλλ. κο-ρέισμαι Χρημ. Σιδηλάτ.: ἀορ. ἐκορέσμαι, Ἐπικ. ἐκορῶσα, κορῶσα, Ὀμ.— Παθ., μέλλ. κορῶσθαι Βαβρ. 2. 31, 19: κεκορῶσμαι Μέξιμ. π. καταρχ. 117: ἀορ. ἐκορῶσθαι Ὀδ. Δ. 541: Ἐπικ. γ' πληθ. -θεν Ἀριστοφ. Εἰρ. 1283, 4: πρην. κεκορῶ-σμαι Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 3 (σὺδαμοῦ ἄλλοθι) παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν πεζογράφ. Ἀττ.), Πλούτ.: Ἰων. κεκορῶμαι Ὀμ., Ἀριστοφ. Εἰρ. 1285, ἴδε κατωτ.: μετοχ. ἐνεργ. πρην. (μετὰ παθ. σημασίας) κεκορῶς. ὄτος, Ἰδ. Σ. 287, Ὀδ. Σ. 372, Ἡσιόδ., κτλ. (Ἐκ τῆς √ΚΟΡ, πρβλ. κῶρος κτλ.) Χορταῖων, Ἰκαονοῖα, πληρῶν τινά τινα, μετὰ ὅσ. τρόπον ἢ ὄργανον, κορεῖ κύναις ἡβ' οἰωνοῦς δημῶ καὶ σάρκεσσι Ἰδ. Ν. 831: κ. θυμῶν μολπή Ἀπολλ. Ροδ. Γ'. 897: ὡσαύτως μετὰ γεν. πράγμ., κορεῖσσι στόμα ἐμάς σαρκ-ὸς Σοφ. Φιλ. 1156: μετὰ μόνης αἰτ., τίς ἄν κορῶσειεν ἄπαντα θεοῖν. 229: πρην ἄν ἡ κορεῖσσι κῆαρ Διόσγυλ. Πρ. 165.— Μίσ., χορτάζομαι, μετὰ γεν., ἐκορῶσσοτο φορέθ. Ἰλ. Δ. 562: οἶνιοιο κορῶσσομενος καὶ ἐδωδῆς Τ. 167: ὡσαύτως ὅρρ'.. κρείων κορῶσσοίτο θυμῶν, ἔνα χορτάζει τὴν ἐπιθυμίαν του με κρέατα, Ὀδ. Ε. 28: μεταφ., φυλοτόδος κορῶσσοίσι Ἰδ. Ν. 635: συγγῆ-ρον μετὰ μετοχ., κλαίουσα κορῶσσοτο, δ' ἐστίν, ἐκλαυσεν δσον ἥδονατο, Ὀδ. Δ. 541: κορῶσσομέθα κλαίοντο Ἰλ. Χ. 427, κτλ.: ἐκορῶσσοτο χεῖρας τείμων Δ. 87.— Παθ., χορτάζομαι, «χορταῖω», δαιτὸς κεκορῶμεθα θυμῶν ἴσης Ὀδ. Θ. 98: κεκορ-μῆθ' ἀέθλων Ψ. 350: κεκορῶμενος ἦτορ ἐδωδῆς Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 591: βορᾶς κορῶσεθι Εὐρ. Ἰππ. 112: πολέμοιο ἐκορ-ῶσθεν Ἀριστοφ. Εἰρ. 1283: μετὰ μετοχ., κλαίω ἐκορῶσθην Ὀδ. Δ. 541: οὕτω κεκορῶσθε ἐτελέμενοι Ἰδ. Σ. 287: σπανίως μετὰ ὅσ. πράγμ., κρηθίτο κορῶσεθι θεοῖν. 1269: πλοῦτω κεκορ-ῶμενος αὐτόθι 751: ὕβρι Ἡρόδ. 3. 80.

κορέσκω, ἴδε ἐν λ. κορύνωμαι.— παρ' Ἰπκ. π. Ἄδρρ. 802, ἀναγινώσκειται: κορῶσκειται, ἴσως ἡμαρτημένως, χορταῖνω, βαρύ-νομαί τι, πρβλ. 271.

κορῶστικὸς, ἡ, ὄν, «χορταστικός».— Ἐπίερ. κορῶστικῶς, μέχρι κόρου, «χορταστικός», Σχόλ. εἰς Ἄδρατ. 1049

κορῶστος, ἡ, ὄν, χορταστικός, Ἰωσώσ.

κορέυμα, τό, = κορεία, παρθένα, Εὐρ. Ἄλλ. 178, ἐν τῷ πληθ. κορεύομαι: μέλλ. κορευθήσομαι, καθ' (κὸρη):—παρθενέο-μαι, διέρχομαι τὴν παρθένην ἡλικίαν, κατ' ἄλλους υπανδρέμασι, Εὐρ. Ἄλλ. 312. II) ἀα-ρύνωμαι, γάτω τὴν παρθένα, ὡς τὸ διακορῶομαι, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Λ. 289, ἐνθα ἴδε Butt. II

κορέω, σπείρω, σαράνω, καθίρω, καθαρίζω, ὄμοια κορῶσσαι πομπύσσαι Ὀδ. Υ. 149: τὴν αὐλήν κορεῖ Εὐπολ. ἐν «Κόλα-ξιν» 9. κ. τὸ παιδαγωγεῖσθαι Δημ. 313. 12: κ. τὴν Ἑλλάδα, σαράνω, ἀπαρῶ τὸς κατοίκους αὐτῆς, ἐρμῶνω, Ἀριστοφ. Εἰρ. 59.

II ἐξυθρίσκω Ἡσύχ.: ἐντεῦθεν κεκορῶμενος, ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, Σαπφῶ 53, Ἀνακρ. 5: ὅπερ τινὲς ἀναφέρουσι εἰς τὸ κορύνωμαι, ἀλλ' ἴδε Εὐστ. 1542. 47.

κορέω. Ἰων. μέλλ. τοῦ κορύνωμαι.

κορέζω, ἡ κόρζα, ἡ, Ἥλιος ἀντὶ καρδία. Ἡσύχ.

κόρη, ἡ, [οὐ] γόρα. οὐδὲ παρ' Ἀττ., πληθ. τῶν κυρικῶν χωρίων τῶν Τρῶν. Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 144, Σοφ. Ο. Τ. 508, Εὐρ. Τρω. 561, καὶ ἐν τῷ κυρίῳ ὀνόματι: ἀλλὰ κορῶ Πινδ. Ο. 13. 92, καὶ εἰς παρὰ Τρῶν. (ἐν λυρ. χωρίοις, ἴδε κατωτ. I. 3) Ἰων. κοῦρη, ὡς ἀίπειτο παρ' Ὀμήρω (κόρη κατὰ πρῶτον ἐν τῷ ὑπόπυθ στίχῳ, Ὀμ. Ὀμ. εἰς Δημ. 439: ἄορ. κῶρα Θεοφρ. 6. 30: ἡλ. τοῦ κό-ρος, κοῦρος.

4) ἐν σχέσει πρὸς τὴν παρθένα, παρθέτος,